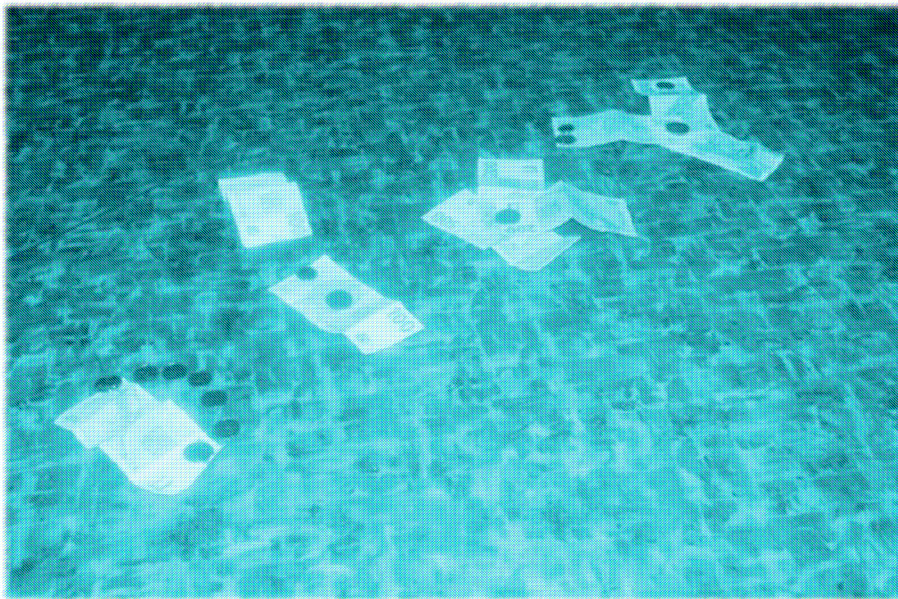

Adopční speciál

M11

Zakoupením tohoto časopisu jste podpořili
bangladéšskou studentku

Proč je adopce důležitá

To je dobrá otázka. Mnoho lidí si totiž myslí, že posílat peníze na někoho, koho nikdy neuvidí, nemá cenu, ale mýlí se. To že někoho adoptujeme, i když jen na dálku, má velký význam. Adoptovanému člověku můžeme změnit život a to, podle mě, za pár korun, které každý může obětovat, stojí. Náš život se hodně liší od toho jejich. My bydlíme v cihlových či panelových domech plných tepla, vody, jídla a elektřiny, zatímco oni žijí pod kusem kartonu a jsou rádi, že mají střechu. My chodíme do školy, každý den sedíme na počítači, zatímco oni chodí do školy, jen když nemusí jít do práce. Do školy ve „třetím světě“ děti chodí hlavně proto, že tam dostanou najíst a my (ne všichni) oběd vyhazujeme, nebo nejíme.

Kateřina Tichá
Zástupkyně šéfredaktorky

JMÉNEM RUMILY DĚKUJEME VŠEM, CO PŘISPĚLI!

Redakce M11 a Masařky

Toto je speciální vydání časopisu M11 k příležitosti druhého ročníku akce Adopce na dálku. Časopis M11 pro Vás připravuje kroužek školního časopisu pod vedením Mgr. Martiny Kadlčkové a Bc. Davida Černocho. Náklad zhruba 100 výtisků. Uzávěrka proběhla dne 4. 3. 2013 a všechny informace jsou aktuální k tomuto datu. Připomínky, náměty na reportáže, nebo stížnosti ohledně obsahu či distribuce časopisu směřujte na email: casopism11@email.cz. Radostné počtení Vám přeje redakce M11.

Celostátní kolo Soutěže školních časopisů

aneb

Králík a Babický školáček

3. 12. 2012 se na SŠ Jílové konalo celostátní kolo soutěže školních časopisů. Ze zastávky Masarova jsme jeli 8 na Hlavní nádraží a 2 na Renneskou a odtud jsme šli na Jílovou. Po cestě jsme na něčí zahradě narazili na králíka, který jen tak pobíhal po zahradě a hrabal si díry. Šli jsme do školy a nemohli jsme na nástěnce, kde byly vystaveny všechny účastníci se časopisy, najít ten náš. Potom se ale naštěstí našel. Mezitím jsme si prohlíželi ostatní časopisy a dělili se do workshopů. Já jsem byla nastrčena do workshopu, kde se časopisy ve třech větách představovali a následně jsme hlasovali o tom nejlepším. Workshopy skončily a nastalo vyhlásování samo. V kategorii První stupeň skoro všechno vyhrál (jako vždycky) Babický školáček. Já dodnes nechápu, co je na tom časopisu tak zvláštního nebo úžasného, že si zaslouží všechny ceny. V naší kategorii První a druhý stupeň vyhrál Gag bang. Tento časopis by hned mohl jít rovnou na stánky. My jsme nic nedostali, ale účast se taky počítá.

Kateřina Tichá

Foto: M. Dobrovolná, K. Tichá, Bc. D. Černochoch a M. Kos

Jak se vytváří vystřihovánka?

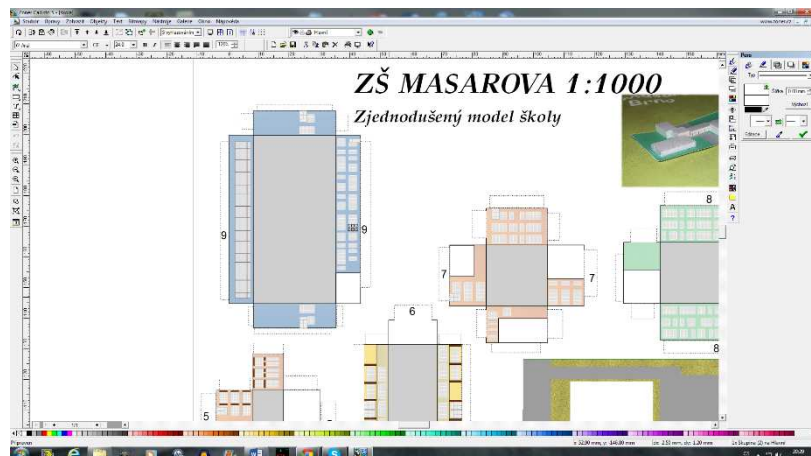
První věc, co si musíte určit, když už chcete něco tvořit (a samozřejmě už víte, co budete tvořit), je měřítko. To nám udává, kolikrát budeme reálný obraz zmenšovat. Vystřihovánka školy měla být jednoduchá a prostorově nenáročná, tudíž jsem zvolil jako vhodné měřítko 1:1000, to jest, že jeden milimetr na vystřihovance je jeden metr ve skutečnosti. V případě školy to neplatí doslovně, protože se jedná o model zjednodušený, takže například některé detaily jsou zde v měřítku větším, aby nezanikly. Po zvolení měřítka je důležité zjistit míry objektu. Zde platí, že čím menší měřítko, tím může být přesnost menší. Tudíž u vystřihovánky školy jsem si mohl dovolit použít měření z map, zatímco kdybych dělal model školy například v měřítku desetkrát větším, tj. 1:100, musel bych už mít přesnější podklady, například plány budov, nebo vlastnoručně poměřené stěny. Pokud obojí, měřítko i změřený objekt, už máte, můžete si vytvořit, jen tak pracovně, první verzi vystřihovánky – abyste viděli, jestli jste měřítko zvolili správně.

Jste spokojeni s první fází a nechystáte se projekt vzdát? Pokud ne, další fáze tvorby bude na počítači. Zde se zpracuje finální podoba vystřihovánky. Můžete na to použít libovolný grafický program – asi nejvíc lidí na modely používá Corel Draw, občas se setkávám s kresbou v AutoCadu, ale znám i vystřihovánky vytvořené v Malování, nebo v Gimpu. Na vytváření vystřihovánek je ale přeci jen lepší vektorový grafický program, protože ten, na rozdíl od bitmapového, kreslí tak, že můžete výsledek zmenšovat a zvětšovat dle libosti, bez ztráty kvality. Po zvážení tohoto „moudra“ a krátkém přemítání, který z vektorových programů ovládám (nebo se v něm alespoň trochu vyznám), padla volba na ZonerCallisto 5, se kterým jsem se seznámil už na škole a dodnes ho používám pro tvorbu obálek časopisů, plakátků a plakátů. Nelitoval jsem. Má velmi intuitivní prostředí, díky kterému jsem za jediný večer mohl tisknout hrubé stavby jednotlivých pavilonů. Jak je ale vytvořit? Prvně uděláte obdélníky o určených stranách rovné střechy budov. Tím si určíte v podstatě půdorys staveb. K nim, pomocí dalších „obdélníčků“ přidáváte postupně stěny. Stěny vybarvíte buď přibližnou barvou stěny, nebo, jako v případě modelu školy, vytáhnete texturu omítky z fotografií a tu použijete. Takto vytvoříte požadovanou budovu. Místa, kde se budou pavilony dotýkat, necháte bílé, abyste věděli, co patří k sobě a s jakou orientací. Opět doporučuji kontrolu vytisknutím a slepením, jestli není něco „uhlé“, jestli jsou všechny stěny stejně dlouhé a jestli to odpovídá, alespoň proporčně, prvnímu modelu nebo, ještě lépe, realitě. Tím bude hrubá stavba modelu za vámi.

Nyní už zbývají jen detailnější práce, jako okna, dveře, sloupy,... Okna si poměříte v reálu a uděláte si někde bokem výkresu jedno od každého druhu a každé orientace. Takto vytvořená okna pak stačí jen rozkopírovat na místa určení, nebudete tak muset dělat spoustu oken zvlášť. To stejné platí i pro dveře. V menších měřítkách stačí udělat místo několika typů dveří, jež jsou v reálu, pouze jeden typ, který se dosadí všude. Pokud jsou dveře podobné, tak se to nepozná a vy si ušetříte práci ;) Obdobně postupujeme i u ostatních dodělávek...

Teď stačí jen dodělat podklad, na němž vyznačíte pomocí rozkopírování střech půdorys, vystřihovánku uspořádat, aby se vlezla na papír, a nakonec napíšete návod a vystřihovánku podepíšete.

Celý tento postup trval v případě vystřihovánky školy týden. Bytový dům, jaký je například v Líšni, by se dal stihnout za dva, nebo tři dny. Troufnete si?

Matěj Kos

Líšeň pohledem proměnlivého ohniska

aneb Fotografujeme pro radost

Pohled na radnici po setmění
21. 1. 2013
13 s.; f/20; ISO 100

Cesta do Nikam
24. 12. 2012
1/60 s.; f/6.3; ISO 800

Klec
3. 11. 2012
15 s.; f/8; ISO 800

Příjezd
3. 11. 2012
25 s.; f/22; ISO 800

Socha
1.12. 2012
1/60 s.; f/8; ISO 200

Časopis M11 – časopis ZŠ Masarova – Adopční speciál

12 3 4 5 šest 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1.12. 2012
1/60 s.; f/8; ISO 200

Foto:
M. Dobrovolná, K. Tic

HiRumila,

Thankyouforyourletter.Perhapsyouwant to knowwhoisyoursponsor.We are children and teachersfromtheelementaryschool Masarova 11 whichisbased in Brno.Brnoisthe 2nd biggesttown in the Czech Republic. Brno has many monumentstoo.

To collecttheamountofmoneyforyour study weprintedSchoolMagazines and Calendarswhichpupils and teacherscanbuy.

Pupilsattendourschoolfrom 6 to 15years.They are dividedinto 22 classes.TheschoolyearrunsfromSeptember to June and it has 2 terms .

Nowwe are watingfourhalf term certeficates. In ourschoolwelearnvarioussubjects and eachofuslikessomethingelse. In our free timeweenjoyvariousactivities but most sports, PCs, readingbooks and playinggames.

Wewillbegladifyouwritesomethingaboutyourself. How do youspendyour free time and whataboutyourfamily?

Ahoj Rumilo,

Děkujeme za Tvůj dopis. Snad jsi chtěla vědět, kdo je Tvým sponzorem. My jsme děti a učitelé ze základní školy Masarova 11, která leží v Brně. Brno je druhé největší město v České Republice. Brno má mnoho památek.

Pro sbírku peněz na Tvé studium jsme vytiskli školní časopisy a kalendáře, které si mohli žáci a učitelé koupit.

Školu navštěvují žáci od šesti do patnácti let. Teď zde máme dvacet dva tříd. Školní rok trvá od září do června a je rozdělen na dvě pololetí.

Nyní čekáme na naše pololetní vysvědčení. Na naší škole se učíme různé předměty a každý žák má oblíbený nějaký jiný. V našem volném čase si užíváme rozdílných koníčků, ale nejvíc sportujeme, hrajeme na počítači, čteme knížky a hrajeme hry.

Byli bychom rádi, kdybys napsala něco o sobě. Jak trávíš svůj volný čas Ty a co dělá Tvoje rodina?

Dopis napsal StepanStěpura
Velmi volně přeložil Matěj Kos

Časopis M11 – časopis ZŠ Masarova – Adopční speciál

12 3 4 5 6 sedm 8 9 10 11 12 13 14 15

Věříš si?

Dne 23. ledna 2013 se žáci 6. a 7. tříd zúčastnili televizního natáčení soutěže Věříš si?

Žákyně 7. třídy Alena Nekvapilová soutěžila a skončila na 3. místě.

Soutěž se bude vysílat 18. března.

A něco o natáčení...

Z HLEDISKA SOUTĚŽÍČÍHO: Hned jak jsme všichni dorazili, asistentka nás provedla. Nejdříve nás upravili v maskérně. Poté jsme šli do studia, kde nám řekli, co máme v jaké disciplíně dělat a jak vsázet. Nejdříve byla „zahříváčka“, pak triatlon, kvíz 3 z 9 a virtuální hra. Při každé disciplíně jsme se velice pobavili. Sice jsem byla 3., ale poznala jsem skvělé lidi. Byla to pro mě úžasná zkušenost a nikdy na ni nezapomenu.

Alena Nekvapilová, 7.A

Z HLEDISKA DIVÁKA: Jak jsme dorazili, všichni jsme si posedali na židličky a netrpělivě čekali, dokud nás nezavolali přímo do studia. Tam jsme dostali mnoho instrukcí a rad, co máme dělat. V jednom případě jsme se měli vyřádit a povzbuzovat ze všech sil a v druhém jsme museli být absolutně potichu, aby se soutěžící mohli soustředit. Potkali jsme i režiséra, který nám sám dával pokyny. Byl to pro nás veliký zážitek a moc se nám to všem líbilo. A jsme rádi, že jsme tam mohli být.

Lucie Doleželová, 7.A

Recitační soutěž

Dne 19.2. se žáci 2. stupně zúčastnili recitační soutěže. Všechny básničky byly krásné. Hodně jich zaznělo také z Kytice. Žáci byli rozděleni do dvou kategorií – 6.,7. ročník a 8.,9 ročník. Porota se po všech těch skvělých básních musela rozhodnout jen pro pár. V první kategorii se na 1. Místě umístila Nicolle Plšková, na 2. Sabina Bartošová a na 3. Alena Illková. V druhé kategorii se na 1. místě umístil Marcel Kubala, na 2. Michal Vajda a na 3. Kristýna Žišková, Míša Dobrovolná a Eva Hučková. Všem moc děkujeme za účast a za rok zase.

Alena Nekvapilová, 7.A

Časopis M11 – časopis ZŠ Masarova – Adopční speciál

[12](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [osm](#) [9](#) [10](#) [11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#)

Já, sportovec

Sportu se již od mala vyhýbám – mám k tomu svoje důvody... Už jako dítě jsem při jízdě na kole spíše létal, než jezdil a korunu tomu nasadila nehoda, při které jsem téměř zbořil trafiku

u Alberta. Od té doby jsem již jízdu na kole postupně omezoval, až se ustálila na současném dofouknutí duší jednou ročně. Poté zde bylo několik pokusů o skok do dálky, ale dopadlo to většinou tak, že jsem odkulhal s podvrknutým kotníkem. Nebo pokus o hraní baseballu, ovšem to ztroskotalo na takové malichernosti – člověk se buď musí do míčku strefit, nebo ho alespoň chytit. Já ovšem nedokázal obstojně ani jedno. A když jsem JAKO NECVIČÍCÍ utrpěl v tělocviku úraz kolene, začal jsem razit heslo „Sportem k trvalé invaliditě!“, tím pádem jsem se začal tělocviku různě vyhýbat.

Docela vhod mi přišla v sedmé třídě poměrně závažná nemoc, kvůli které jsem dva měsíce chyběl a poté jsem, jako bonus, dostal osvobození z výchovy tělesné. A jak už jsem jednou přestal cvičit, tak se mi znovu začínat nechtělo a ani jsem nemohl – stačila hodina cvičení a měl jsem záda v Prčicích, nebo i někde jinde, dál, hlouběji a ve větší tmě, kolena nešla téměř ohnout a když se podařilo, vydalo to zvuk, jako když drtím oříšky. Zkrátka jsem se rovnal fyzicky obyvatelům domovů pro seniory. Ale měl jsem osvobození a byl klid...

Jenže, co se nestalo – změnil jsem obvodní lékařku a já se náhle uzdravil, takže po oficiální stránce již nic nebránilo tomu, abych znovu začal ničit své tělo nezdravým pohybem, nikoli jen tím nezbytně nutným, mezi něž se počítá dobíhání na tramvaj/vlak a přelézání překážek z důvodu lepší fotografie.

Tudíž jsem teď musel znovu objevit, k čemu slouží míč, ujistit se, že košem se nemyslí ten odpadkový v rohu místnosti, že florbal je týmová hra a že není jedno, do které branky ten kulatý předmět kopnutím umístím. Nicméně snad se mi něco stane a já konečně zas budu moci dát bolestem těla, způsobeného tělocvikem, sbohem. Tak mi držte palce.

Matěj Kos

Časopis M11 – časopis ZŠ Masarova – Adopční speciál

12 3 4 5 6 7 8 devět 10 11 12 13 14 15

Hrobník

„Panečku, to až budeš ve službě tak dlouho co já! To teprve uslyšíš a uvidíš věci, synku. To se poměješ.“ Zabafal slova starý vousatý inspektor, a z úst si vyndával fajfku. Před ním vzpřímeně seděl uhlazený mladík, v šatech řádně nažehlených. Pozorně poslouchal slova svého nadřízeného. A když mohl, tak i on přihodil nějaké to slůvko.

„Pane, musím říci, že i tento případ je velmi zajímavý, že?“ I on zalovil v saku a vytáhl dýmku. Pan inspektor nechal z úst uniknout bílý dým. „Vskutku? A co považuješ tak důležitého na obyčejné vraždě nějakého obchodníka. Je přeci jasné, že to udělali kvůli krádeži. No tak! Hochu! To já bych mohl vyprávět, jéje!“ na znamení toho mávl rukou. Přikládaje ke rtům dýmku, pokračoval bez vyzvání ve svém příběhu.

„To bylo asi tak...Na hřbitově, no tamhle tom, na předměstí za tou chudinskou čtvrtí, tam vám dělal hrobaře jakýsi Thenard. On to byl dobrý chlap, ale měl to v životě moc těžký. Byl to přistěhovalec, někde s francouzských končin, mám to tušení. Vlastně ne! On to byl Rumun! Hrobařinou se, chudák stará, živil snad odjakživa, a tak tě jistě nepřekvapí, že ti o něm prozradím něco podivínského. Musíš mě, ale pochopit dobře. V tom koutu smrti, tam kde se snad každý den objevoval průvod za mrtvým, on žil sám. Měl tam jen svou lopatu a psa. A tak není k podivu, že tito dva byli jeho věčnými společníky. Doprovázeli ho časně z rána, kdy se vydával, den co den, kopat hroby, doprovázeli ho i na večer, kdy je naopak zahazoval těžce vykopanou hlínou. Nu, ten pes se velmi podobal svému pánu, oba toho měli již hodně za sebou. A ty hrbaté záda co oba měli, to až pěkné nebylo. I jejich chrup se podobal! Sem tam zub, sem tam nic. A když zub, tak takový, že by se baba Jaga za něj nemusila stydět!“ Odkašlal si, potáhl s dýmky a pokračoval ve výkladu.

„Ale abych se dostal k tomu, co jsem ti původně chtěl vykládat. On ten Thenard byl svými hroby posedlý. A jak mu chyběla jedna rakev do počtu, šup tam s někým. Držel se totiž zásady, že je přeci hloupost, zakopávat si svou těžce vydřenou práci.

Začali mizet věrní pozůstalí. To víš, na hřbitově. Komu to tehdá přišlo divné? Byl tam jen on. Tak to vlastně nikdo ani nevěděl...“ Plácnul se volnu rukou do čela. „A teď ti povím o jakési paní Castletové. Takhle mi to vyprávěl sám Thenard! Castletová, vám za svým manželem, chodívala den co den, dvacet let. Každý den, přesně na čas. Pokaždé položila svíci, ometla nepořádek a jednou za čas donesla květiny.“ Odmlčel se.

„Ten starý lišák si jednou počíhal, až zase vdova půjde za svým starým. Abyste rozuměl, zrovinka toho dne měl jeden hrob navíc! Pro Thenarda strašlivá představa. A tak si na ní počíhal, a pak, jako pravý gentleman, se nabídl, že jí doprovodí.“ Inspektor si byl vědom ani nedutajícího společníka.

„Chudák stará už k hrobu nikdy nedošla. Vzal jí po hlavě lopatou dřívě, než mu stačila poděkovat za doprovod. To se ví! V té době si nikdo ani nevšiml, že letitá sousedka zmizela. Pro sousedy bylo hlavní, že se neobjevil dědic! Nějak se to zamlčelo a život šel všem dál.“

Panovalo ticho. Starý inspektor hleděl z okna. A ten mladý byl na rozpacích, se ho zeptat, co je na tomhle horšího než na jeho vraždě. Vlastně mu to přišlo jako hodně za vlasy přitažená báchorka a jistě si jí musel pan inspektor vymyslet!

„Za pár dní přebýval starému hrobníkovi další hrob, a potom další. A zmizel kočí pohřebního povozu, zmizel i jeho podkoní.“, pokračoval dál z nenadání starý muž. Napřed si však promnul zjizvenou tvář. „Byl to šílenec, to mi věř. O

Časopis M11 – časopis ZŠ Masarova – Adopční speciál

Po těchto slovech mla

[12](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) deset [1112](#) [13](#) [14](#) [15](#)

„Pane, dovolíte mi otázku? Jak to tedy všechno víte vy? A jak to, že ho tak dobře znáte?“ Dovolil si menší otázku. Starší muž delší dobu nic neříkal, poté na něj však upřel zrak jednoho oka, z toho druhého moc nezbylo. Hlava, která byla stále zakrytá buřinkou, se náhle sklonila.

„Víš, já v tom jeho hrobě ležel.“ Bylo to, jako by při těch slovech práskl za okny blesk. Přesně tak zářily jeho oči.

„Bylo to jedné podzimní noci, nemohlo mi být víc jak vám, byl jsem za naším panem Thenardem. Vyslal mě tam můj tehdejší nadřízený. Lidem totiž začalo být konečně trochu podezřelé, že ze hřbitova se nikdo

nevrací. Pro mě to byla jako velká šance vyhrabat se rychle nahoru, tak jsem bez remcání poslechnul. Na okraj města mě dovezla drožka, ale už se připozdívalo, a když jsem došel k hřbitovní zdi, tma mě tížila. Ohlédl jsem se po světlech města. Ještě chvíli jsem pozoroval vzdalující se světélko, z kymácející se drožky, a pak se pomalu otáčel. Za branou stál shrbený chlap, opírajíc se o lopatu na mě vybalil, že hřbitov zamyká. To víš, měl jsem sto chutí utéct od něj zpět do města, ale co bych to byl za inspektora?

Zeptal jsem se ho, jestli nezná pana Thenarda. Sice jsem věděl, že je to on, ale potřeboval jsem nějak navázat řeč. Kráčeli jsme bok po boku cestou k rozpadlému domečku, kde ten nešťastník přebýval. Držel se pár kroků přede mnou a zdálo se mi, že snad rozmlouvá s tím nepěkně zrezivělým nástrojem, jež byla jeho lopata.

Dalších pár minut jsme rozprávěli. Zdál se mi přátelský. Uzavřený do sebe, ale přátelský. Po delší době jsem si už prostě myslel, že je to jen osamělý postarší pán, kterému takovéhle chvílky jen prospějí. Samozřejmě jsem ho podrobil výslechu, tak jak po mě žádali, a z jeho slov jsem zvěděl, že v okolí se nejspíše potuluje vlk. Slýchává prý po nocích vytí, a jeho pes je z toho neklidný. Mnohdy prý i něco narazí do dveří. To mě nepotěšilo, byl jsem si vědom toho, že do města půjdu po svých. A tohle mě k odvaze rozhodně nepomáhalo. Ale dost o mém strachu! Jak jen to bylo dál? No, když jsem se tedy dozvěděl, kdo asi může za záhadná zmizení, potěšen, že budu pochválen, jsem se omluvil a řekl, že vyrazím k domovu. Thenard byl tak hodný, že i přes své staré kosti, mě chtěl doprovodit. U dveří se chopil znovu své lopaty, a já se zeptal, jestli i v takto pozdní čas má práci. Řekl, že jeden hrob čeká na svůj obsah. Z jeho úst to znělo strašlivě. Tedy vydali jsme se k odchodu. Vedl mě však jinudy, a to mi nebylo pochuti. Najednou se mi zdálo, že kráčím sám, ale byl jsem nucen zastavit. Přede mnou spočívala navršená hlína, nemalý kopec a vedle zela snad bezedná díra. Hrob. To slovo mi přišlo na mysl chvíli před tím, než jsem ucítil v zátylku neuvěřitelnou bolest. Lopata opsala mocný oblouk a pak dopadla na zem, těsně vedle mě. Před očima se mi zatmívalo, ale i přesto jsem slyšel hurónský smích, a to co už nikdy nechci slyšet. Jakýsi popěvek, kterému nešlo rozumět. Přesto mi bylo jasné, že je to píseň smrti.

Probrala mě vlhká hlína na obličej. Mohl jsem otevřít oči, mohl jsem dýchat, mohl jsem pohnout rukama a nohama! Takže jsem asi žil. A nebyl jsem v rakvi, nebyl jsem ani zakopaný. Možná ti to bude znít divně, ale připadal jsem si jen tak posypán, pocukrován jemným popraškem půdy. Zauvažoval jsem o tom, že ho musel někdo, nebo něco vyrušit. Jinak by přece svojí práci dodělala, a já se teď dusil pod tíhou země. Po době, která mi přišla jako věčnost, jsem se vyškrábal ven. A pak, seč mi síla a bolest hlavy dovolila, jsem utíkal k městu. Překračoval, přeskakoval a obíhal jsem hroby. Opravdu jsem jednou zaslechl jakési zavytí, ale možná to byl ten starý blázen, kterému utekla mrtvola z hrobu...

No, jak říkám hochu, bylo to hrozné. Takže si toho svého obchodníčka strč za buřinku!”, rozmrzele vybafl poslední obláčky a fajfku odložil na stolec.

„Bylo hezké sledovat, jak visel na provaze. Houpal se nad kamennou dlažbou náměstí”

Časopis M11 – časopis ZŠ Masarova – Adopční speciál

12 3 4 5 6 7 8 9 10jedenáct12 13 14 15

Nikola Dadáková

Nejlepší přítel člověka

Pes domácí nejstarší domestikované zvíře, které doprovází člověka minimálně 14 tisíc let. Úloha psa v lidské společnosti byla vždy rozmanitá, člověku je pomocníkem při lovu nebo při nahánění stád, zaujímá funkci strážce majetku, svého majitele a dalších domácích zvířat, používá se k přepravě nákladů. Pes je také důležitým laboratorním zvířetem. V zemích třetího světa psi žijí v okolí domorodých vesnic psi obecně nazývaní páriové jen ve volném vztahu s lidmi. Pes dingo je domácím psem zdivočelým do té míry, že žije zcela nezávisle na člověku. Zdivočelí a toulaví psi jsou hygienickým problémem mnoha velkých měst, v přírodě je zdivočelý pes považovaný za škodnou, která ohrožuje

divoká zvířata a dobytek. V České republice jsou chovány přibližně 1 až 2 miliony psů. Chov psů je na celostátní úrovni upravován zákonem na veterinární a myslivecký zákon na ochranu zvířat proti týrání. Během dlouhého soužití psa a člověka bylo vyšlechtěno nespočet plemen rozdílné velikosti, proporcí, délky a struktury srsti i povahy. V současnosti Mezinárodní kynologická federace uznává 343 plemen, a mnoho dalších uznáno není. Jedním z největších plemen psů je irský vlkodav naopak nejmenším plemenem je čivava. Mezi nejchytřejší plemena patří border kolie.

Denisa Višňovská, 8.B

Irský vlkodav

Čivava

Border kolie

Časopis M11 – časopis ZŠ Masarova – Adopční speciál

[12](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#) [11](#) [dvanáct](#) [13](#) [14](#) [15](#)

Usnula jsem, podlehla jsem snu
ze začátku, viděla jsem tmu.

Pak zjevil se mi obraz lesa,
a slunce...jak pomale klesá.

Slyšela jsem bzukot včel,
a pak podivný výstřel.

Rozběhla jsem se hned k lesu,
cítila jsem...jak se třesu.

Viděla jsem raněnou laň,
dala jsem jí na krk dlaň.

Tep jsem ale necítila,
kulku v hrudi uviděla.

Najednou..bylo mi do pláče,
přisedlo ke mně ptáče.

Blížilo se...lehce mne klovlo,
k úsměvu mi dopomohlo.

A jako-by mi říci chtělo,
že nezměním už..to co bylo.

Náhle stála jsem na rozcestí,
odtud vedly dvě cesty.

Doprava peníze, doleva štěstí,
podivné to byly cesty.

Až budeš volit mezi dobrem a zlem,
vzpomeň si znovu na tento sen."

Časopis M11 – časopis ZŠ Masarova – Adopční speciál
12 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12třináct 14 15

Příběh o poutníkovi

Na břehu řeky sedí poutník,
neví co má dělat,

pobafuje levný doutník,
chce řešení hledat.

Žal a smutek ten ho tíží,

utápí ho v rumu,
neví, jak ven z potíží,
nemá kam jít domů.

Potkaly ho temné časy
jako jednou každého,
od slz má on mokré řasy,
nežije nic krásného.

Do trávy se položí,
rukávem utře slzy,
neví kde dnes hlavu složí,
tma už bude brzy.

Řeka šeptá, vítr zpívá,
poutník slyší zvuky,
nevnímá je, odpočívá,
asi pstruzi z řeky.

„Nemáš něco k snědku
hochu?“
slyší poutník za sebou,
„a alespoň vody trochu,
mohla bych si přisednout?“

Kristýna Žižková

Obrázky: Jolana, 9.A

„Nevidím vás, ale pojdte,“
říká poutník neznámé,
„tady máte, chléb ukrojte,
jídlo to mé jediné.“

„Děkuji ti, hodný hochu,“
promluvila stařena,
„teď snu nech si zdáti
trochu,
ráno moudřejší večera.“

Vše je vzhůru, už je ráno,
jen náš poutník pořád spí,
večer stačilo tak málo,
tohle ho snad potěší.

Poutník vstává, oči otvírá,
najednou zase vidí,
křik se všude rozlívá,
slepeckou hůl daleko hodí.

Přemýšlí jak se to stalo
a už něco tuší,
rozdělit se stačilo,
srdce mu radostí buší.

Všechnu krásu co neviděl,
teď si plně užívá,
u řeky život proseděl,
teď se jenom usmívá.

Do města jde za lidmi
s radostí se podělit,
chce být mezi ostatními,
s cizími se spřátelit.

Na trh přijde, oči koulí,
všichni všechny podvádějí!

Najednou ho radost přejde,
zastaví se, dál už nejde.

Stojí tam uprostřed trhu,
svým očím nevěří,
v dlaních drží si hlavu,
a jen větru se svěří.

„Než v tomhle hnusném
světě žít,
zase bych chtěl slepým být“.

Charakteristika

Parta

„Nová holka. Tamhle se podívej!“ řekla Chloe a sedla si na židli k velkému dubovému stolu, kde sedává obvykle se svojí partou. „Katastrofa, ségra. Jinak se to nazvat nedá,“ řekla Amy. Chloe a Amy spolu mají něco jako telepatické spojení. Díky němu jsou si povahově hrozně podobné, a proto jim všichni říkají „dvojčata“ i když Chloe má kávovou pleť a bulharské kořeny, kdežto Amy je blondýna, modrooká běloška. „Bude bydlet s Molly,“ řekl Roy a kývl na krásnou drobnou černovlásku, která vedla novou vyplašenou žákyni do jídelny a ukazovala jí, kde co je. Roy je hned obě sjel svým pohledem módního znalce od hlavy až k patě a dodal „No, ta nová má mnohem lepší vkus než Emily“. „No tak Royi, přece všechno nezáleží jen na tom, jak je kdo oblečený. Určitě to bude fajn holka, i když se obléká jak „lehká děva““ odpověděla Amy. Všichni se zasmáli a nové spolužačky si dál nevšímalí.

Nová žačka

Katy zrovna přestoupila na novou školu. Zatím se jí tady líbí, i přesto, že je vyplašená z nového prostředí a nových lidí. Na minulé škole byla Katy hodně oblíbená, ne-li nejoblíbenější, ale vzhledem k tomu, že se její rodiče rozvedli, musela spolu s nimi odjet pryč z města a tím pádem nastoupit na novou školu. Katy byla moc hezká. Měla dlouhé tmavě hnědé vlasy, medové oči, štíhlou postavu, i přesto, že ji všichni kritizovali, jak je hubená, stála si za svým, a pořád byla štíhlá. Hned jak přišla do třídy, ujala se jí drobná holka, která vypadala moc mile a hned se jí představila. „Ahoj! Já jsem Emily. Mám Ti ukázat, jak to tady chodí, kde co je a s kým budeš na pokoji.“ „Ahoj, byla bych moc ráda, protože se tady vůbec nevyznám,“ řekla Katy. Zrovna když procházeli krásnou kamennou chodbou a Katy z ní byla úplně unešená, protože si potrpěla na starodávné kamenné styly, tak jí Emily „vyrušila“ ze snění a ukázala jí, kde je její pokoj. Vešli tam, a Katy uviděla blondatou holku menší postavy, jak se snaží dosáhnout na ovladač, který jí někdo položil na poličku, kam ona nedosáhla. Katy rychle zareagovala a dívce ovladač podala. „Ahoj a díky,“ řekla Steve. „Tohle je Katy a je to tvoje nová spolubydlící. Katy, tohle je Steve, ale už musíme jít. Seznámíte se později.“ Emily holky představila a už Katy tahala zpět ven na chodbu. Šly asi 2 minuty, až dorazily do obrovské jídelny, kde sedělo plno lidí, kteří se na ni dívali. Zejména ti, kteří seděli vepředu u velkého stolu. Vypadali jako dobří kamarádi, ale všichni se na ni dívali podezřívavým pohledem, tak vyloučila nějaké seznamování s touhle partou. „Tohle je naše jídelna, kam budeš chodit na jídlo od 6 do půl 8, od 2 do 3 a od 6 do 8 hodin. Když zrovna nepřijdeš v předem vyhrazený čas a budeš mít hlad, tady jsou ledničky, kde vždycky bude něco k jídlu a pití. Teda pokud klukům v té jejich hlavě nerupne a nesní všechno.“ Emily se usmála a zase Katy vytáhla zpět z jídelny. „Tak už zhruba víš, co kde je. Já se jdu najíst. Kufr už ti někdo vynesl do pokoje. Tam si v klidu vybal a pak přijď zpět do jídelny, kde ti všichni společně vysvětlíme, jak to tady probíhá. Učitelé, kluci, no znáš to. Tak ahoj!“ Emily odletěla doslova jako blesk a Katy zůstala sama stát před jídelnou. Vydala jsem se tedy do pokoje, ale Stevetam nenašla. Tak si začala vybalovat a postupně si vybavovat co jí vlastně všechno Emily řekla, a začala si říkat, že by to tu nemuselo být zase tak špatný...

Beata Klobasová 8.B

Názory - je adopce důležitá?

Co si o tom myslím?
Mělo by se to dělat, protože to ta holka potřebuje. Každý by to měl podporovat. Je to pro dobrou věc. Nic zlého bych k tomu neřekla, jen samé dobré věci.

Nikola Vyhnánková

Dívka, které posíláme peníze, se jmenuje Rumila Murmu. O adopci na dálku si myslím, že je to moc hezká věc. Rumile totiž posíláme peníze na školu na to, aby se mohla ve škole stravovat a bydlet. Pochází z Bangladéše. Chce se vzdělávat a my jí v tom rádi pomůžeme 😊

Monika Lenertová

PLUS

Něco se naučí a vystudují střední AFRICKOU školu. Dáváme jí peníze na vzdělání a ubytování.

Můj názor

Polovina těch tzv. adopcí jsou podvod. Nevíme, jestli peníze dojdou. Mě se to osobně nelíbí, protože podle mého názoru by si měl každý člověk zaříditi podle sebe.

Michal Starov

Ta adopce na dálku je dobrá věc, protože se může lépe vzdělávat, bydlet. Může se to zdát, že je to blbost, ale je to dobrá věc.

Inzerce M11:

ŽLUKOil™

Vaše neopravitelná auta - naše vina

**Kupujte si benzíny s přídavkem
rostlinného oleje u nás!**

jen za 40,90 Kč/1l